

Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© Shandong Education Press 2016
The Chinese edition is originally published by Shandong Education Press.
This translation is published by arrangement with Shandong Education Press, Jinan, China.
All rights reserved. No reproduction and distribution without permission.

© Editura Ideea Europeană, pentru prezenta versiune

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WEI, ZHANG

Fabulă de Septembrie ; trad. din lb. chineză de Adrian Daniel Lupeanu. -
București : Ideea Europeană, 2019
ISBN 978-606-594-630-9

I. Lupeanu, Adrian Daniel (trad.)

94(510)

ZHANG WEI

Fabulă de Septembrie

Traducere din limba chineză de
Adrian Daniel Lupeanu

Cuprins

Despre autor	5
Prefață	7
Ghid de lectură	15
Capitolul unu. Noapte adâncă, nemărginită	33
Capitolul doi. Clătite negre	103
Capitolul trei. Tânărul Cap Alb	207
Capitolul patru. Rememorarea vremurilor grele	291
Capitolul cinci. Înțelepciunea inimii	343
Capitolul șase. Familia conducătorului	419
Capitolul șapte. Tânjind după sat	523
În armonie cu pământul sălbatic (În loc de Postfață)	611
Anexa 1. Spiritul de neuitat al autenticului și al poeziei Întrebări și răspunsuri privind romanul „Fabulă de Septembrie”	635
Anexa 2. Protejați Pământul Filosofia de origine a romanului „Fabulă de Septembrie” de Hao Yuanbao	665

夜色茫茫

一

谁见过这样一片荒野？疯长的茅草着藤绞扭在灌木棵上，风一吹，簌地一抖，日头一烤，像地起腾：地火。满遍野响：唛唛，青生：的浓果气味刺鼻。兔子、草獐、刺猬、鼯鼠……唛唛，奔来奔去。她站在蓬：乱草间，满眼暮色。没爹没娘的孩儿啊，我往哪里走？——一地葎草织成了网，遮去了路，草梗上全是针芒；沿泽藨和两栖蓼把她引向水洼，腰要棵上的刺刺紫：抓住——衣履不脱。没爹没娘的孩儿啊，我往哪里走？我往哪里走？

他上前挽住这个百胖得像——水生植物似的姑娘，她却把他甩开。他恳求一声：“肥……”

肥一直往前，走进了——的蒿丛。他望着——背影，手颤抖了，正要呼喊什么，又扼住了嘴巴——天哪，这是哪里？这是一条荒凉的小路——十多年前工区通向小村的唯一小路！小路尽头向村庄呢？

一切都消逝净尽，只有燃烧的荒草……

他久：未能合拢嘴巴。接上他发现了葎草之间倒塌的墙壁、破碎的砖石。毫无疑问，他们真的是走向了当年那个诡异的村庄……脚下有什么在响，原来到处是长：的、深不可测的裂隙，不断有小土块掉进去。他还来不及去想这是怎么回事，马上浮到脑海的是肥可能遇到的危险。他跑

Capitolul unu Noapte adâncă, nemărginită

I

A mai văzut cineva vreodată o întindere sălbatică, pus-tiită ca aceasta? Stuful și lăstarii de kudzu¹, care cres-cuseră nebunește, se încolăceau în jurul arbuștilor, iar când se unduiau în bătaia vântului, sub soarele ce pârjolea răstignit pe cer, păreau că se aprind ca niște vâlvătai de foc ale pământului. Mici creaturi de pretutindeni făceau gălăgie, chemându-se unele pe altele, în timp ce fructele încă verzi, necoapte, răspândeau un miros înțepător. Iepuri, viezuri, arici și cârțițe, toate se auzeau cum aleargă nestingherite, cu pași mărunți, făcând să foșnească lăstărișul. Ea stătea în mijlocul haosului de vegetație luxuriantă, cu ochii plini de lumina înserării. Peste tot, plantele de hamei sălbatic împletiseră o plasă acoperind poteca, iar tulpinele acestora își arătau țepii. Feriga de mlaștină și buruienile amfibii o atrăgeau spre marginea apei, în timp ce ghimpii sub formă de cârlig ai curmalului sălbatic i se agătau strâns de haine, parcă încercând să o rețină cu strânsoarea lor. Ah, sunt un copil fără mamă și tată, oare încotro să mă îndrept?

¹ pueraria lobata – plantă cățărătoare de origine din Asia, care are ramificații lungi până la 20 de metri.

El înaintă, prinzând-o pe fata albă și grasă, asemenea rizomilor plantelor de apă, însă ea se scutură, eliberându-se. Atunci el o strigă rugător: „Grăsuțo...”

Grăsuța porni înainte, intrând în tufe de pelin, unde picioarele i se afundă până la genunchi. El o urmărește cum dispare, cu mâinile tremurând. Tocmai se pregătea să strige câteva cuvinte, când își acoperă repede gura cu palmele... Cerule, ce s-a întâmplat aici? Înaintea ochilor se desfășura drumul lăsat în paragină – singura cale de legătură, în urmă cu zece ani, dintre zona șantierului și micul sat. Dar satul de la capătul drumului unde este?

Totul a dispărut complet, nu mai sunt decât tufe arse de soare...

Rămase un timp năucit, cu gura căscată. Apoi descoperi un zid prăbușit și niște cărămizi sparte în mijlocul buruienilor. Nu exista nici o îndoială că a mers cu ani în urmă în satul care îi stăruia în minte. Ceva se surpa cu zgomot sub piciorul lui. De fapt, peste tot se vedeau crăpături în pământ, lungi, adânci, fără de fund. Din timp în timp, bucăți de lut se sfărâmau, pierzându-se în abisuri. Acum nu avea timp să se gândească la cele întâmplate aici; gândul că Grăsuța ar putea fi în pericol îi invadează dintr-odată mintea. Începu să alerge și, nu foarte târziu, o găsi pe Grăsuță așezată cuminte pe piatra de moară abandonată. Un val de transpirație rece îi invadează fața; își cuprinse fruntea cu ambele mâini și se lăsă pe vine.

De jur împrejurul pietrei de moară stuful crescuse abundent. Această formă îl făcea să-și aducă aminte cu ușurință de tatăl său, un inginer de mină de cărbune, care suferea de calvitie. Adesea era îngrijorat că va moșteni chelia părintelui său iubit... Însă, până astăzi, fiul probabil era cel care trebuia să-i fie recunoscător tatălui, fiindcă acesta din urmă a fost cel care i-a oferit o șansă atât de minunată. Pe vremuri, din cauza prea multor probleme amoroase, inginerul pleșuv a fost obligat să strângă totul, să-și ia familia și să se refugieze pe acest câmp pustiu pentru a-și construi o nouă viață. Astfel, tatăl a

descoperit în subteran un depozit de cărbune, iar fiul a descoperit o fată care se numea Grăsuța.

Grăsuța locuia în acel mic sat, nu departe de șantier. La acea vreme, copiii și tinerii din zona de construcție se simțeau deosebit de plictisiți și, adesea, mergeau de dimineața până seara în micul sat. Iar pentru că fetele erau puține și, în plus, multe dintre ele erau îndrăgostite de băieți din sat, cei de pe șantier, cât era anul de lung, nu aveau cu ce să-și ocupe timpul. Înzestrat cu cunoștințe deosebite și cu capacitatea de a realiza lucruri mărețe, inginerul chel își îneca zilnic amarul în băutură.

Soția lui era din provincia Sichuan, o femeie mărunță, cu un fizic fragil, care se supunea soțului în toate privințele. De îndată ce fiul ei a crescut suficient de mare să judece lumea cu mintea sa, ea i-a spus: „Tatăl tău este un om cu o minte educată, cultă, dar cu o inimă libertină.” Fiul avea anumite sentimente de ură față de tatăl său. Știa că un bărbat cu un comportament indecent poate aduce copiilor săi nesfârșite probleme. El se deosebea de tatăl său prin faptul că era tenace și încăpățânat, înțelegând de la o vârstă tânără valoarea dragostei adevărate. În acele zile, alerga aproape zilnic în sat căutând cu nerăbdare să o întâlnească pe Grăsuța și, ori de câte ori vedea în depărtare fumul ridicându-se cu răsuciri grațioase din acoperișul scund al colibeii, înțelegea clar că acolo este sursa de speranță pentru împlinirea întregii sale vieți.

Tatăl său și-a lăsat să-i crească o barbă roșiatică și, în plus, chipul său avea un aspect foarte ciudat: părea ca și cum și-ar fi aplicat pudră sau ar avea întotdeauna un strat de brumă albă pe față. În mai multe ocazii băiatul și-a exprimat repulsia față de stratul acela înghețat. Acest lucru a făcut ca până și mama sa, cu firea ei răbdătoare, care înghițea în tăcere, să dorească să-l palmuiască. Ea i-a spus: „Ce știi tu? Acesta este unul dintre puținele lucruri bune ale tatălui tău...” Din cauza structurii geologice unice a noului câmp de cărbune, munca de extracție a determinat ca această parte de teren să sufere o deteriorare

着密纹间的坎坷。她听到了一群完整的乡村音乐：劳作、喘息、责骂、欢笑和哭泣，最后又是雷声电闪。他原声的响、房屋倒塌、人群奔跑……这一切声音被如数拾起，再也不会遗忘田野。有什么东西跑到她的脚背上，拍打她的脚趾。蜈蚣们前来探望了。她禁不住伸手去抚摸它们的脊背。那是一种丝绒一样的润滑。它们是一座村庄的小精灵、真正的主土著——大约此刻是它们推动了碾盘旋转吧？

大碾盘太沉重了，它终究在九月的荒芜里。它是个永存的标记、长久的依恋。那时，只要吃饭就得寻它，所有的瓜干、菜根都靠它碾碎，好做糊、喝。全村的人白天都要在正午的阳光下得到碾盘上洒尿，让这鬼畜有空潮湿青石。如果是粪便，就留给碾盘东西的人带来麻烦。肥不止一次看到“红小兵”写着指净碾盘，把口吐出的地瓜干倒上去，哼，推动碾盘。他环绕碾盘健步如飞，完全不靠个老人。他这个外号是村头铁匠给予的。人们每逢看到红小兵走上街头，就要想到铁匠，想到他怎样把这么好的一个外号给了一个老人。不过也有人对此表示异议，他的说铁匠哪有这样大的悲愤力？那应归功于背后的老人，即他老婆婆大脚肥背——那个女人啊，哼，全村的人都在啃吧。

肥记得红小兵六十岁时，他女儿赵野正好十九。无论是过去还是现在，肥都没有遇到比起野更美丽的姑娘；正是这个小脸微黑、浑身喷吐热力的同伴，让她在夜色里迷失。肥至今也不知当年谁背着她还是靠近她？只知道她自己

enormă. De sub pământ veneau sunetele de tunet ale exploziilor, apoi pietrele de steril despicate și bucățile de cărbune se revărsau la suprafața pământului. Uneori, tatăl său mergea, de asemenea, în subteran. El își imagina cum tatăl său se așeza în fruntea tuturor, deschizând drumul și curățând cu palmele totul în calea sa. Iar, pe unde trecea, bucăți de la suprafața pământului se surpau. Acesta este motivul pentru care pe câmp a apărut adâncitură lângă adâncitură. Astfel, terenurile îngrijite și așezate ordonat de orz și de batate s-au scufundat, lăsând locul trestiei și papurei să înflorească, întinzându-se pretutindeni.

Câteva cârțițe au trecut pe lângă el, lovind în drumul lor fragmentele de țiglă care au răsunat ca o curgere de pietriș; apoi a urmat un singur zgomot, ca o bufnitură. El se întreabă ce anume ar fi putut cădea în crăpăturile pământului împreună cu o cârțiță. Fisurile care se întindeau pe câmp, peste tot locul, se adânceau în interior, spre abisurile pământului, unindu-se cu rețeaua de drumuri subterane și, de asemenea, comunicând cu acea inimă întunecată a tatălui său. Întregul grup de cârțițe s-a întors, croindu-și drum pe dibuite prin umbra înserării și scoțând zgomote de ronțait, în vreme ce mușcau tulpinile plantelor din apropiere. La urma urmei, cât timp le-a trebuit oamenilor tatălui său să distrugă prin excavare întreaga fundație a acestui sat? Ar fi mult mai dispus să creadă că acesta a fost un proces lent, gradual, persistent. Răbdarea și curajul unui om în vârstă ar trebui să trezească oricui sentimente de admirație, însă tocmai aceste calități îi provocau lui sentimente de ură. Ei au distrus acest sat, însă această așezare reprezenta pentru el leagănul iubirii sale. În acea clipă, privind iarba uscată ce tremura în noaptea adâncă, nesfârșită, și zidurile prăbușite având la bază fragmente de țiglă și moloz, toate prefăcute în ruine, a înțeles că iubita sa, Grăsuța, nu va mai găsi niciodată sentimentul de acasă.

Satul acela care îmi stăruie în minte, unde este acum?

Literature creation office of Shandong

往昔的故事编织在一起，只知她手扯手把自己锁进了伸手
不见五指的黑夜，锁进了一个命里。那是怎样的一
个姑娘啊，长了一双圆腿，脖子粗，长可及臀……那时
整个村庄都为外人瞧不起，因为这些人都是从南山或更
远的地方迁来的。他们说话声调让当地人不能容忍，再
加上一些异地习俗和其他行为特征，就成了当地人永远的
嘲弄对象。人们给这个山村的人取了一个共同的外号，鲢
鱼。只要“鲢鱼”走出小村，有人就用指尖弹出他们的脑壳，
还从掌代刀，在后脑那儿狠砍一砍。连最年长的人也得不
到尊重，人家甚至嘲笑他们走路的方式。而丑陋的美丽超
凡脱俗，当地人也不得不折服。但他们又认为
任何奇迹总是一个例外，丑陋与小村人不能同日而语。老
年人见了丑陋捂着篮子走出来，就张大缺少牙齿的嘴吧呻
一口：“这个姑娘！”年轻人的眼睛只盯住她背上的补丁，
很久才吐一声：“哎呀！”他们议论着，最后都问一句：
谁晓得她？由于女儿的缘故，红小兵差不多成了一个德不
望重的人物。他在街上快手快脚地走，很快就踏上小路走
向村外。这在当时是唯一一个能走到外村的人。

他没法忘掉丑陋，正来没法忘掉自己是干“鲢鱼”、
没法忘掉那些夜晚一样。那一夜一夜的游荡啊，究竟从哪
一天开始？如果没有丑陋，没有冬天里的一切病……那个
冬天他病得好像，母亲把屋檐下的草药取下来煎水给她喝。
喝了三天没见好，只得求红小兵出村请来赤脚医生。医生
①一种剧毒海鱼。

山东文学创作室编 (24×33=600)

38 5 39

În mod neașteptat, Grăsuța simțea o ușurare cum nu mai
simțise niciodată. Uite aici, într-o clipire a ochilor a dispărut
un sat întreg. Nu a mai rămas nimic, doar tăcere și tristețe...
Povestea aceea care era numai a mea, cămașa mea îmbibată de
sudoare, visul meu pe care îl țeseam noapte de noapte, toate au
fost alungate de vântul înserării de septembrie... În noaptea
aceasta rece de toamnă, milioane de creaturi cântau împreună;
chiar și stuful producea sunete, intrând în armonie. În mijlocul
tonalităților muzicale care se succedau, piatra mare a morii
a început să se rotească lent, asemenea unui disc negru de
patefon. Grăsuța era acul magnetic al patefonului care explora
drumul accidentat, cu vicisitudini, dintre șanțurile compacte.
Ea a ascultat simfonia completă a muzicii rurale; munca fizică
brută, respirația grea, blestemul, râsul și plânsul. Dacă ne re-
mintim numai ultima perioadă, au existat tunete și fulgere,
zgomote asurzitoare din adâncul pământului, prăbușirea case-
lor și fuga oamenilor care încotro... Toate aceste sunete au fost
înregistrate în întregime, unul după altul, dar niciodată nu vor
mai coborî deasupra câmpurilor... Apoi a simțit ceva pufos cum
îi traversează picioarele, lovindu-i ușor degetele. Erau cârți-
țele care au venit să-i facă o vizită. Nu s-a putut abține să nu
întindă mâna și să le mângâie pe spate. Senzația era asemă-
nătoare atingerii mătăsoase a catifelei. Ele erau micile spirite
ale acestui sat, localnici adevărați – nu cumva ele au pus în
mișcare adineaori piatra de moară?

Marea piatră de moară era prea grea; în final va rămâne în
mijlocul câmpurilor lăsate în paragină ale acestui septembrie.
Ea a fost un punct de reper veșnic și o legătură permanentă.
În acele zile, de fiecare dată când oamenii își pregăteau hrana
de zi cu zi, mergeau să caute piatra de moară. Toate semințele
uscate și cerealele aveau nevoie de rotația greoaie a ei pentru a
fi măcinate și transformate în paste fine și terciuri numai bune
pentru a fi băute. În timpul prânzului, sub soarele ajuns la
amiază, toți copiii satului veneau și se așezau ghemuit deas-
pra pietrei de moară și urinau, astfel încât mamele lor să poată

Literature creation office of Shandong

手腕上戴了一块指针不动的表，一副只剩下框子的眼镜。他看了看肥，让她坐下，号了脉，说：“脱。”肥脱去了棉衣，只穿着厚棉裤子和土布小内衣。他把听诊器插到布裤下边，按在隆起的乳房上，说：“糟。”肥面红耳赤，心跳，身子在寒气中抖个不停。医生採取了按摩的方法，到处按摩。这种按摩直进行到午夜，肥的周身火烘火燎，恨不能将年轻而老辣的医生撞死。医生指法越来越细腻，到后来又要打针。肥眼瞅着他把一根锈迹斑斑的长针套在一个弯曲枝大小而玻璃管上，吓得喊叫了一声。医生正一正镜框看它，说：“这也破？”一边说一边将她的内裤脱下一截。肥忍受着，牙齿不停磕碰。医生手持长针，并不动作，仿佛要存心冻她一会儿。他弯腰端量下针的位置，且说：“我要把你介绍出去——找婆家。”肥一行：“俺不去，俺就让俺娘当村。”医生拍了她一下：“贱货！”随着那一下拍打，酒精溶液哗啦啦流下，一支长针猛地插上去。肥嘶叫了一声，不顾一切地冲出门去。针头在身上颤动，她怀着无限愤怒拔掉了它，挪到了黑夜的泥土上。是而，就是从那个夜晚，^{从那时开始，她进入}了奇妙的游荡。午夜里空多么明亮，没有月亮也没有云彩。严寒没有使她畏缩，反而令她大口地吸气。在从门口到街西碾盘那么远的一段路上，她觉得病全好了。万籁俱静，清风拂面。干草叶儿在光亮光的街面上滑动。一个大刺猬急匆匆来，她用脚一蹬，它就跳了。一切烦恼都忘记了。走到碾盘跟前，一个花猫从石碾上弹起来。坐在上面，四周黑夜里都是活动

山东文学创作出版社 (24×32 590)

第 6 页

vedea negrul lucios al pietrei. Dacă rămânea murdărie, acest lucru ar fi provocat mari probleme oamenilor care aveau de măcinat. Grăsuța, nu doar o dată, l-a văzut pe Micuțul Soldat Roșu blestemând în timp ce curăța piatra de moară; el răsturna batate uscate din sacul pe care îl purta în spate între cilindrii morii și, în același timp, împingea tăvălugul de piatră. Se rotea în jurul pietrei de moară cu pași tinerești, ca și când ar fi zburat, și nu arăta deloc ca un om în vârstă. El primise această poreclă din partea șefului satului, Dinte Stricat. Ori de câte ori oamenii îl întâlneau pe Micuțul Soldat Roșu mergând pe stradă se gândeau la Dinte Stricat și se întrebau cum a putut acesta din urmă să găsească o poreclă atât de frumoasă pentru un bătrân. În această privință existau persoane care erau de altă părere. Ei spuneau că Dinte nu avea așa de multă imaginație. Totul se datora persoanei din spatele său, soția sa, Umeri Grași Picioare Mari. Oh, femeia aceea! Cerule! Toată lumea din sat ar trebui mai bine să tacă din gură în privința ei...

Grăsuța își amintea că, atunci când Micuțul Soldat Roșu era în vârstă de șaiszeci de ani, fiica lui, Urmăritoarea Papagalilor, nu avea decât nouăsprezece ani. Grăsuța nu a mai văzut o fată mai frumoasă decât Urmăritoarea Papagalilor, nici atunci, nici mai târziu. Tocmai amintirea acelei camarade, a chipului ei micuț, întunecat și a energiei sale fizice care emana din toți porii au făcut-o pe Grăsuța să rămână pe gânduri în noaptea întunecată. Nici până în prezent, Grăsuța nu știa dacă ar fi trebuit să-i întoarcă spatele sau să se apropie mai mult de ea. Știa doar că poveștile lor de viață s-au împletit pentru o lungă perioadă de timp. Mână în mână, Grăsuța s-a lăsat condusă într-o noapte atât de întunecată încât nu putea să-și vadă degetele mâinii dinaintea ochilor; s-a lăsat atrasă în ceea ce a devenit destinul ei. Ce fel de fată era Urmăritoarea Papagalilor? O pereche de picioare rotunde, solide, care nu puteau sta nemișcate, și o coadă groasă de păr împletit care îi ajungea până la fund... La acea vreme oamenii locului îi priveau cu dispreț